

TOM RYAN

AARTEEN- ETSIJÖIDEN KLUBI

DOCENDO

TOM RYAN

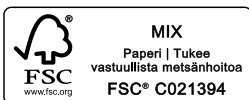

AARTEEN- ETSIJÖIDEN KLUBI

Englannin kielestä suomentanut Sirpa Saari

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Tom Ryan: *The Treasure Hunters Club*, 2024

Copyright © 2024 Camera Cove Entertainment Inc.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Sirpa Saari

Kansi: Timo Numminen

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-145-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

*Rakkaan Wheelerin (2009–2021) muistolle.
Tämä on viimeinen kirja, jota aloitimme toistemme seurassa,
mutta ensimmäinen, jota emme saaneet loppuun yhdessä.
Ikävöin sinua päivittäin.*

Meidän on jatkettava matkaa,
sillä takaisin emme voi enää kääntyä.

– Robert Louis Stevenson,
Aarresaari

PROLOGI

Jos heitä olisi katsellut kauempaa, olisi voinut luulla astuneensa ajassa taaksepäin, sillä maisema oli kuin suoraan vanhasta maa-lauksesta tai haalistuneesta, seepianvärisestä valokuvasta. Kal-lioinen ranta, karu ja koskematon. Etäämmällä aava meri, hori-sontissa keinahtelevia purjeveneitä. Yllä laaja, eloisan uhmakas taivas. Tuuli ja eteenpäin kiitävät pilvet ja aika.

Vanhus eteni varovasti rantaa pitkin katse alas luotuna. Välillä hän kumartui siivilöimään hiekkaa ja pikkukiviä sormillaan.

Lähettyvillä juoksenteli pieni tyttö energiaa pursuten. Hän väis-teli aaltoja ja kirmasi sitten kohti valtavaa ajopuuta. Tyttö hypähti tukille ja kipitti ylös kohtaan, jossa puun kapeampi pää törrötti ilmassa, ja jäi sitten seisomaan tukin nokkaan vaivattomasti kuin lokki.

”Katso, Grandy!” hän huusi. Vanhus kääntyi, hymyili tytölle ja pudisti ihmetellen päätään.

”Olen sanonut tämän jo varmasti tuhat kertaa”, hän huusi tytölle. ”Olet kyllä melkoisen ketterä tapaus. Mutta tulepa katso-maan, mitä minä löysin.”

Tyttö kipitti takaisin tukkia pitkin, hypähti alas ja juoksi iso-isänsä luokse. ”Mikä se on?” tyttö kysyi katsellen miehen kämme-nellä lepäävää esinettä.

”Se on pennyn kolikko”, vanhus sanoi.

”Kolikko”, tyttö toisti pettyneenä. ”No, ehkä joskus toiste tärp-pää.”

Mies nauroi ja pörrötti toisella kädellään tytön tukkaa.

”Ei se ole mikä tahansa lantti”, hän sanoi ja ojensi kolikkoa tytön tarkasteltavaksi. ”Dandy, tämä on yli sata vuotta vanha.”

Tyttö käänsi kolikkoa. Se oli leveämpi kuin tavallinen sentin kolikko, ohut ja sileä, ja sen ulkokehän kohoreunus oli hädin tuskin havaittavissa. Kun sitä kallisti oikeassa kulmassa, sen kuparisesta pinnasta erotti juuri ja juuri vakavan näköisen naisen profiilin. Naisen kruunun yläpuolella luki suurin kirjaimin CANADA, ja totta tosiaan, hänen ylvään kaulansa alapuolella oli vuosiluku 1901.

”Vau”, Dandy sanoi puoliääneen. ”Tiedätkö, minkä arvoinen tämä on?”

Vanhus kumartui ottamaan kolikon tytöltä ja tutkiskeli sitä tarkoin paremmassa valossa.

”Nooh, Dandy”, hän sanoi vihdoon silmää iskien. ”Veikkaanpa, että se on noin yhden sentin arvoinen.”

Kumpikin nauroi, ja he jatkoivat matkaansa. Kun rantaviiva kaartui sivulle ja he alkoivat lähestyä niemenkärkeä, Dandy havaitsi edempänä toisen ihmisen hahmon. Vedenrajassa seisoi suunnilleen ukin ikäinen nainen, joka tuijotti merelle.

”Katso”, Dandy sanoi. ”Tuolla on Mirabel.”

”Kappasta”, mies sanoi ja kohotti kättään naisen huomattessa heidät.

Nainen vastasi tervehdykseen, mutta sen sijaan, että olisi tullut heidän luokseen, hän lähtikin kävelemään rannan poikki. Hän eteni ripeästi, ellei suorastaan kiiruhtaen, kipusi ylös lyhyet puuportaajat ja käveli poikki nurmikentän, joka oli osa aivan niemen kärjessä sijaitsevaa vaikuttavaa, kuningatar Viktorian aikaista kartanoa.

”Häntä ei varmaankaan huvittanut jutella meidän kanssa”, Dandy huomioi naisen kadotessa rakennuksen sisälle.

”Häntä ei todennäköisesti huvita jutella kenenkään kanssa”, tytön isoisä sanoi. ”Jotkut ihmiset haluavat olla omissa oloissaan, ja se heille suotakoon.”

”Sinä et ole sellainen”, tyttö sanoi, ja mies nauroi.

”Totta”, hän sanoi. ”Viihdyn seurassa. Ennen kaikkea sinun seurassasi.”

Dandyn kasvot loistivat. Hänen isoisänsä vaikutti tuntevan kaikki Maple Bayssä. Kun he olivat yhdessä ulkona, puolet ajasta meni siihen, kun ukki pysähtyi jututtamaan lukuisia ystäviään ja tuttaviaan. Dandy oli saanut tietoonsa monia mielenkiintoisia asioita ukin keskusteluja kuuntelemalla.

”Mitäpä jos palaisimme takaisin ja alkaisimme viritellä itsemme lounasta?” mies ehdotti.

Kun he lähtivät kulkemaan takaisinpäin niemen rantaa pitkin, Dandy pohti vielä vanhaa rouvaa.

”Onko Mirabel asunut aina Bellwoodsissa?” hän kysyi.

Mies nyökkäsi. ”Jep. Hän syntyi siellä. Ensin hän asui siellä vanhempiensa kanssa, ja sitten oman perheensä. Hän on asunut siellä yksikseen sen jälkeen, kun hänen miehensä kuoli. Siitä on jo vuosia.”

Dandy pohti kuulemaansa. ”Aika iso talo yhdelle ihmiselle.”

”Älä muuta sano.”

”Haluaisin nähdä joskus, millainen Bellwoods on sisältä”, Dandy sanoi. Sitten hänen mieleensä juolahti kysymys. ”Oletko sinä ollut joskus Bellwoodsissa?”

Vanha mies nyökkäsi. ”Monestikin.”

Dandy oli ihmeissään. ”Oikeastiko?”

”Tottahan toki”, mies vastasi. ”Mirabel ja minä olemme tunteet toisemme kauan. Itse asiassa lapsuudesta saakka. Hän on yksi vanhimmista ystäväistäni.”

Dandyn suu lokahti ammolleen. Ukki olisi voinut yhtä hyvin sanoa, että Mirabelilla oli takapihallaan lemmikkinä hirmulisko ja että nainen ratsasti sillä sunnuntaisin kirkkoon. ”Oletteko te ystävykset?”

”Mitä ihmeellistä siinä on?” mies kysyi.

”En tiennyt, että hänellä on ystäviä”, tyttö sanoi.

”On hänellä muutamia”, ukki sanoi. ”Minä olen yksi heistä.”

”Ehkä sinä voisit viedä minut kylään sinne”, Dandy ehdotti. ”Jos te kerran olette ystäviä.”

”Ehkä joskus”, mies sanoi pienen hetken jälkeen. ”Kun olet vanhempi.”

”Miksei nyt heti?” tyttö painosti.

Ukki oli pitkään hiljaa ja harkitsi vastaustaan. ”Totta puhuen”, hän aloitti viimein, ”Mirabel ei viihdy lasten seurassa.”

”Eikö hän pidä lapsista?” Dandy kysyi.

”Kyllä hän varmaankin pitää”, ukki sanoi. ”Mutta lapset herättävät hänessä ikäviä muistoja.”

”Millaisia muistoja?”

”Se on pitkä tarina”, mies sanoi. ”Kerron sitten, kun olet vanhempi.”

Dandyllä olisi ollut enemmänkin kysymyksiä, mutta ennen kuin hän ehti esittää niitä, jokin kiinnitti hänen huomionsa. Hän juoksi edellä, pudottautui polvilleen ja tuijotti hiekkaa. Ukki sai hänet pian kiinni.

”Mitä sinä löysit?” hän kysyi kyykistyessään tytön vierelle.

Dandy veti sivuun kasan kuivunutta merilevää, jonka alta paljastui pala lasia.

”Näyttää pullonkaulalta”, ukki sanoi. ”Miten hemmetissä sinä tuon huomasi?”

”Se kimalsi auringossa”, tyttö selitti.

He lakaisivat varovasti hiekkaa syrjään, ja kun yhä suurempi osa pullosta tuli näkyviin, Dandyn mielessä alkoi vilistä ihmeellisiä asioita. Laivan pienoismalli. Pullon henki. *Aarrekartta*. Mutta kun ukki lopulta nosti pullon hiekasta, karu totuus paljastui.

”Se on tyhjä”, tyttö sanoi.

Ukki ei kuitenkaan vaikuttanut pettyneeltä. Kun hän nosti pullon ihastellen kohti taivasta, hän näytti itse asiassa ilahtuneelta, suorastaan innostuneelta.

”Dandy, tämä pullo on hyvin vanha”, hän sanoi ja ojensi pulloa tyttöä kohti, jotta tämäkin näkisi. ”Katso, millaisia kupruja sen pohjassa on, ja näetkö nuo pienet ilmakuplat lasissa? Se tarkoittaa, että pullo on puhallettu käsin. Ja koska lasi on näin pehmeää ja kulunutta, pullo on ollut suolavedessä monen monta vuotta. Siinä ei ole ainuttakaan säröä tai lohkeamaa. Ihmeellistä.”

Dandy sively sormillaan pullon kohokirjaimia.

”Mitä tässä lukee?” hän kysyi.

”Farlowe and McGrath Oy”, ukki tavasi. ”Siinä on ollut viskiä. Ehkä rommia, mutta todennäköisemmin viskiä. Se on pudotettu

melko varmasti laivasta ja keikkunut aallokossa hyvän tovin, ennen kuin päätyi tänne, juuri sopivasti meitä varten. Eikö olekin uskomatonta?”

Tyttö otti pullon käteensä ja tutkaili sitä tarkoin. ”Juuri sopivasti meitä varten”, hän toisti hiljaa itsekseen.

Mies nyökkäsi. ”Meri paljastaa ennen pitkää salaisuutensa. Mutta se tekee sen vasta kun hetki tuntuu oikealta. Sitä ei saa hoputtaa.”

”Ehkä tämä tuli merirosvolaivasta”, tyttö sanoi.

Mies nauroi. ”Se ei todennäköisesti ole niin vanha, mutta kukapa tietää. Ties vaikka se olisi itse *Obeliskista*. Mutta se on joka tapauksessa hieno löytö. Ainutkertainen. Siitä tulee kirjahyllysi katseenvangitsija.”

”Ei”, Dandy sanoi. ”Pullo kuuluu sinulle.”

Mies katsoi tyttöä hämmästyneenä. ”Sinähän sen löysit, siitä ei ole kahta sanaa.”

Tyttö piteli pulloa ja tarkasteli sitä uudelleen. ”Luulen, että se haluaa päästä sinun kuistillesi”, hän sanoi. ”Se on onnellisin siellä.”

Mies epäröi vielä. ”Oletko varma? Tämä on aivan erityisen hieno löytö.”

”Hieno se on riippumatta siitä, missä se majailee”, tyttö sanoi ja ojensi pullon takaisin isoisälleen.

Mies hymyili. ”Niin kai sitten. Mutta arvaa mitä. Minä ostan sen sinulta. Tällä pennyn kolikolla.”

”Kiinni veti!” Dandy sanoi.

Tyttö virnisti isoisän ojentaessa hänelle kolikon ja puristi rahan tiukasti nyrkkiinsä. Mies laittoi pullon varovasti vanhaan kuluneeseen nahkalaukkuunsa.

Vaihtokaupan jälkeen he jatkoivat matkaansa.

”Jotkut haravoivat rantoja koko ikänsä eivätkä löydä ikinä mitään puoleksikaan yhtä arvokasta kuin tämä kolikko tai pullo, mutta me löysimme kummatkin samana päivänä”, isoisä sanoi heidän kävellessään eteenpäin. Hän kietoi kätensä lapsenlapsensa ympärille ja rutisti tätä lyhyesti. ”Olemme aika hyvä tiimi, vai mitä?”

Kun Dandy oli myöhemmin itse isoäiti ja hänellä oli jo pitkä elämä takanaan, palautui se hetki lapsuudesta hänen mieleensä kaikista elävimpänä. Kun kaikki muu oli haalistunut kaukaiseksi muistoksi – jopa murhat ja kaaos ja häntä hipaissut hirveä kuoleman kosketus – ja kaikki Bellwoodsinkin kartanon salaisuudet olivat tulleet julki ja kirjattu muistiin, hänen ei tarvinnut kuin sulkea silmänsä, ja hän oli taas rannalla ukin kanssa, nyrkissään yhden pennyn kolikko, joka oli hänelle arvokkaampi kuin säkillinen kultaa.

JOSKUS PERHESALAISUUKSIIN LIITTYY VÄHÄN ENEMMÄN VERTA JA KULTAKOLIKOITA

Maple Bay on kaunis kuin postikortti. Vuonna 2023 sinne asettuu kirjoituskammosta kärsivä kirjailija Cass, joka on saanut työpaikan talonvartijana. Pian sen jälkeen kaupunkiin saapuu myös Peter, joka on yllättäen saanut kirjeen varakkaalta isoäidiltään, jota ei tiennyt olevankaan.

Samoihin aikoihin nuori Dandy on juuri perinyt salaperäisen historiakerhon jäsenyyden isoisältään. Maple Bay on kuuluisa legendaarisesta merirosvojen aarteesta, jota kerhon jäsenet ovat usean sukupolven ajan koettaneet löytää.

Kun aarteenetsijöiden klubin jäseniä alkaa kuolla yksi toisensa jälkeen, Dandy epäilee, että kyseessä on synkkääkin synkempi salajuoni. Totuutta hän ei kuitenkaan olisi osannut kuvitellakaan.

